

# До Тірзи

Джордж Гордон Байрон

Ні каменя, ані приміти,  
Щоб хоч могилу віднайти!  
Крім одного, всіма на світі  
Безпросвітно забута ти.

Через моря і суходоли  
Я ніс любов у довгу путь.  
Я зустрічі жадав. Ніколи  
Тій зустрічі уже не будь.

Якби ж хоч погляд твій востаннє  
Сказав: "З тобою завше я".  
Зазнав я меншого б страждання,  
Хай туги і пекла б змія.

Невже на скорбній тій дорозі,  
Як смерть торкалася чола,  
Того, хто вірний тобі й досі,  
У серці ти не берегла?

Хто ще із болісним одчаєм  
Так стежив би в останню мить,  
Як блиск очей твоїх згасає,  
Де тиша серце крижанить?

Коли ти з падолу земного  
На неземний ступила шлях,  
Чи сльози так лилися в кого,  
Як ллються в мене по щоках?

Їх не спинить! Осиротіли  
Ті вежі, де спізнались ми.  
Були там зустрічі несмілі,  
Й прощання, зрошене слізьми.

І погляди, для нас лиш зрими,  
Й сердець таємний перестук,

І усмішки ледь уловимі,  
І потиски тремтячих рук.

Й цілунок чистий і невинний,  
Що пристрасть любосну змага,  
Коли під поглядом дитинним  
Мовчить, соромлячись, снага,

І голос твій, що в дні розпуки  
Мені приносив стільки втіх,  
І тих пісень солодкі звуки,  
Що лише ти співала їх.

Поруку вірного кохання  
Твою зберіг я. Де ж моя?  
Давно вже звиклий до страждання,  
Сьогодні гнусь уперше я.

Ти відійшла в красі і силі,  
Мені лишивши келих бід,  
Та якщо спокій лиш в могилі,  
Благословляю твій відхід.

Коли ж чеснотливій витати  
Тобі в щасливіших світах,  
Вділи для мене благодаті  
І наверни на легший шлях.

Навчай мене, як перше вчила,  
Прощать під тягарем нещасть.  
Земна любов давала силу,  
Небесна хай надію дасть.

11 жовтня 1811